

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ

61023, м. Харків, вул. Весніна, 14, 2-й під'їзд, факс (057) 70-59-077

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Харків

«13» серпня 2023 року

Слідчий СУ ГУНП в Харківській області старший лейтенант поліції Базаєва Ірина Андріївна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні №12022221100001429 від 26.11.2022 за ознаками кримінальних правопорушень - злочинів, передбачених ч. 2 ст. 260, ч.1 ст.258-3, ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень відповідно до вимог ст. ст. 42, 276, 277 та 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Вороніна Владислава Вікторовича, 25.07.1996 року народження, уродженця смт Комсомольський, Свердловського району, Луганської області, зареєстрованого за адресою: Луганська область, Свердловський район, смт Комсомольський, вул. О. Кошевого, 20, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень передбачених ч. 1 ст. 258-3 КК України, а саме участь в терористичній організації; ч. 2 ст. 260 КК України, а саме участь у діяльності не передбаченого законом збройного формування; ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме порушення інших законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство,

самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань по Заклучному акту Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння,

заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади та Збройних Сил Російської Федерації (далі ЗС РФ) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Своїх злочинних цілей представники влади і ЗС РФ вирішили досягти зокрема шляхом створення і фінансування терористичної організації на території України.

Так, у березні - квітні 2014 року в м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11 травня 2014 року проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі - «ЛНР»).

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій російської федерації на території Луганської області так званої «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» №2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно Постанові Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділу політичного (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували

централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

На учасників підрозділів силового блоку покладені обов'язки підтримки збройної агресії російської федерації та вчинення дій, направлених на насильницьку зміну конституційного ладу, шляхом:

- систематичної організації та здійсненні актів застосування збройної сили проти держави України у особі Збройних Сил України, інших військових формувань, Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, зокрема ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню їх службових обов'язків з метою недопущення відновлення територіальної цілісності України;

- створення не передбачених законом озброєних підрозділів та участь у їх діяльності з метою недопущення відновлення конституційного ладу та суверенітету держави на усю її територію;

- вербування нових учасників до складу силового блоку «ЛНР» та, організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Луганської області з метою їх виводу з під контроль органів державної влади України та їх включення до «ЛНР»;

- захоплення чи заволодіння у інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами з метою оснащення незаконних збройних формувань, які вчиняють дії, направлені на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- координації та узгодження своїх дій з діями регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, з метою спільного та ефективного протистояння Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу;

- блокування виконання правоохоронними органами та підрозділами Збройних Сил України передбачених Конституцією та законодавством України функцій на тимчасово окупованій території України;

- силового придушення опору цивільного населення окупаційній адміністрації шляхом фізичної розправи та незаконного позбавлення волі;

- силової підтримки учасників політичного блоку незаконних утворень «ЛНР», захопленні, укріпленні та охороні зайнятих ними будівель та споруд.

Водночас, на учасників політичного блоку покладені обов'язки підтримки збройної агресії російської федерації та вчинення дій, направлених на насильницьку зміну конституційного ладу України, шляхом:

- створення та участь в діяльності окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та

унеможливлюють виконання своїх повноважень органами державної влади та місцевого самоврядування України;

- видача документів від імені окупаційної адміністрації російської федерації та самопроголошених органів державної влади «ЛНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності «ЛНР» з метою схиляння їх до участі у вказаній організації, приховування факту збройної агресії російської федерації проти України, отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з незаконним представниками «ДНР» та її лідерами з метою координації дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та Збройним Силам України;

- координація та узгодження своїх дій з радниками та інструкторами російської федерації, з метою спільного та ефективного протистояння збройним Силам України, іншим військовим формуванням, та вчинення умисних дій, спрямованих на насильницьку зміну конституційного ладу України;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «ЛНР», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення Антитерористичної операції і заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, стримування і відсічі російської збройної агресії в Донецькій та Луганській областях, та формування думки серед населення про законність власної діяльності, а також вчинення за їх допомогою дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, а також закликів до насильницької зміни конституційного ладу і захоплення державної влади в Україні;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ЛНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «ЛНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

Одним із основних завдань учасників вказаної терористичної організації є зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вплив на прийняття рішень, вчинення та не вчинення дій органами державної влади України, шляхом застосування зброї, вчинення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, так звана «Луганська народна республіка» є стійким об'єднанням невизначеної кількості осіб (більше трьох), яка створена з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій,

встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до абз. 19 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

При цьому, терористична діяльність охоплює зокрема організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у них (ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом»).

07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі АТО) із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань, яка тривала до 30 квітня 2018 року та надалі отримала формат «операції Об'єднаних сил».

3 квітня 2014 року учасники терористичної організації «ЛНР», реалізуючи злочинний умисел представників влади РФ і ЗС РФ щодо досягнення зазначених завдань, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення та впливу на прийняття рішень органами державної влади і місцевого самоврядування, зокрема щодо визнання легітимності діяльності «ЛНР» та влади її керівників, здійснюють захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Луганської області, акти застосування збройної сили проти держави України, чинять збройний опір військовослужбовцям Збройних Сил України та правоохоронним органам України, задіяним у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

Як наслідок, території Луганської області опинилась під контролем представників терористичної організації «ЛНР» та відповідно до постанови Верховної Ради України №254-VIII від 17.03.2015 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями», постановою Верховної Ради України № 252-VIII від 17.03.2015 «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, в яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування», Закону України від 18.01.2018 «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» набула статусу тимчасово окупованої території.

Чисельні злочини, вчинені представниками терористичної організації «ЛНР» або за їх участі знайшли своє відображення у зверненнях Верховної Ради України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання «ЛНР» терористичною організацією. Зокрема, у Зверненні ВРУ до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року за № 129-VIII, та Зверненні до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою ВРУ від 14.01.2015

за № 106-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого Російською Федерацією міжнародного тероризму» від 22.07.2014 за № 1597-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» від 21.04.2015 за № 337-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» від 22.07.2014 за № 1596-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організації «ДНР» та «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» від 04.02.2015 за № 145-VIII.

Факт створення «ЛНР» за підтримки та під контролем Російської Федерації визнано Резолюцією ПАРЕ від 12.10.2016. При цьому в Резолюції зазначено, що «ЛНР» та всі її «установи» не мають будь-якої легітимності у відповідності з українським або міжнародним правом.

З метою сприяння насильницькій зміні меж території України, на виконання завдань силового блоку терористичної організації «ЛНР» з квітня 2014 року на частині території Луганської області групами осіб, які здійснювали захоплення адміністративних будівель органів державної влади України та правоохоронних органів України на території Луганської області, після незаконного заволодіння зброєю та бойовими припасами із зазначених будівель, утворено ряд підрозділів, що увійшли до складу силового блоку терористичної організації «ЛНР».

Так досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Воронін В.В., в період часу, але не пізніше 2021 року (точну дату та час під час досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на території Луганської області, усвідомлюючи, що діяльність терористичної організації «ЛНР» є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних та корисливих мотивів, за власною ініціативою добровільно вступив до структурних підрозділів силового блоку, а саме до 4-го батальйону 202 стрілецького полку, що є не передбаченим законом збройним формуванням терористичної організації «ЛНР».

Вступивши до вищезазначеного підрозділу не передбаченого законом збройного формування терористичної організації «ЛНР», Воронін В.В. не пізніше 2021 року (точну дату та час під час досудового розслідування не встановлено), був зарахований до її складу, перебував на посаді командуючого відділенням, виконував покладені на нього функції з використанням виданої вогнепальної зброї для здійснення збройного опору військовослужбовцям Збройних сил України та інших військових формувань України, задіяних у проведенні АТО, що проводилась з метою припинення діяльності терористичної організації «ЛНР» на території Луганської області.

Перебуваючи у складі терористичної організації «ЛНР», Воронін В.В. був забезпечений камуфльованою формою одягу, зокрема з розпізнавальними знаками у вигляді нарукавних шевронів, вогнепальною зброєю та бойовими припасами до неї.

Воронін В.В., вступаючи до терористичної організації «ЛНР», а саме до її структурного підрозділу силового блоку 4-го батальйону 202 стрілецького полку «ЛНР» був достовірно обізнаним, що дана терористична організація має організаційну структуру військового типу (поділяється на структурні підрозділи (групи, пости) з визначенням особового складу кожного з них, який носить формений одяг військового типу), характеризується наявністю єдиноначальності та субординації (невстановленими органами досудового розслідування особами здійснюється єдине керівництво зазначеними збройними формуваннями), з використанням знаків розрізнення (нарукавних шевронів та інших предметів), має воєнізований характер завдань та методів (здійснення з використанням вогнепальної зброї та військової техніки збройного опору підрозділам Збройних Сил України й інших військових формувань України, задіяних у проведенні АТО на території Донецької та Луганської областей України) та ставить перед собою специфічні завдання (утримання території окремих районів Луганської області, тимчасово не підконтрольних органам державної влади України, встановлення на території цих районів Луганської області військового стану (перевірка документів у осіб, чергування з вогнепальною зброєю на підконтрольних об'єктах, обладнання на території зазначених районів Луганської області так званих «блок постів» для здійснення збройного опору Збройними Силами України й іншим військовим формуванням України) та має для цього відповідні матеріальні засоби: вогнепальну автоматичну зброю, бойові припаси (патрони) та військову техніку.

Таким чином, в період часу не пізніше 2021 року (точну дату та час під час досудового розслідування не встановлено) Воронін В.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області діючи умисно, з корисливих та ідеологічних мотивів, приймав участь у терористичній організації «ЛНР», забезпечуючи реалізацію цілей та завдань її силового блоку.

Таким чином, Воронін В.В. обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, а саме участь в терористичній організації.

За вищевикладених обставин, в період часу однак не пізніше 2021 року (точну дату та час під час досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на території Луганської області, при вищевказаних обставинах Воронін В.В. діючи умисно, добровільно, за попередньою змовою групою осіб (стосовно яких досудове розслідування здійснюється в інших кримінальних провадженнях), усвідомлюючи, що діяльність не передбачених законом збройних формувань, які входять до складу терористичної організації «ЛНР», є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, з ідеологічних та корисливих мотивів, вступив до складу не передбаченого законом збройного формування терористичної організації «ЛНР», а саме до 4-го батальйону 202 стрілецького полку.

Вступивши до не передбаченого законом збройного формування терористичної організації «ЛНР», Воронін В.В., не пізніше 2021 року (точну дату та час під час досудового розслідування не встановлено) був зарахований до його складу, перебував на посаді командуючого відділенням, виконував покладені на

нього функції з використанням виданої вогнепальної зброї для здійснення збройного опору військовослужбовцям Збройних сил України та інших військових формувань України, задіяних у проведенні АТО, що проводилась з метою припинення діяльності терористичної організації «ЛНР» на території Луганської області.

Перебуваючи протягом вказаного часу у складі терористичної організації «ЛНР», Воронін В.В., був забезпечений камуфльованою формою одягу, зокрема з розпізнавальними знаками у вигляді нарукавних шевронів, вогнепальною зброєю та бойовими припасами до неї.

Так, Воронін В.В., вступаючи до 4-го батальйону 202 стрілецького полку «ЛНР» був достовірно обізнаним, що дане формування має організаційну структуру військового типу (поділяється на структурні підрозділи (групи, пости) з визначенням особового складу кожного з них, який носить формений одяг військового типу), характеризується наявністю єдиноначальності та субординації (невстановленими органами досудового розслідування особами здійснюється єдине керівництво зазначеного збройного формування), використанням знаків розрізнення (нарукавних шевронів та інших предметів), має воєнізований характер завдань та методів (здійснення з використанням вогнепальної зброї та військової техніки збройного опору підрозділам Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяних в проведенні антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей України) та ставить перед собою специфічні завдання (утримання території окремих районів Луганської області, тимчасово не підконтрольних органам державної влади України, встановлення на території цих районів Луганської області військового стану (перевірка документів у осіб, чергування з вогнепальною зброєю на підконтрольних об'єктах, обладнання на території зазначених районів Луганської області так званих «блок-постів» для здійснення збройного опору Збройними Силами України та іншим військовим формуванням України) та має для цього відповідні матеріальні засоби (вогнепальну зброю автомати, бойові припаси (патрони) та військову техніку.

Крім того, Воронін В.В., усвідомлював що збройні формування «ЛНР» та безпосередньо 4-й батальйон 202 стрілецького полку «ЛНР» не відносяться до збройних формувань, передбачених Законами України «Про Збройні Сили України», «Про Службу безпеки України», «Про Національну поліцію України», «Про державну прикордонну службу України», «Про Національну гвардію України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» та іншими законодавчими актами України, якими передбачено створення та функціонування збройних формувань України.

Таким чином, Воронін В.В., обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України, а саме участь у діяльності не передбаченого законом збройного формування.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських

конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Згідно з ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст.ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст.ст. 31-33 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються, пограбування забороняються.

Статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозними порушеннями є дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – Протокол), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб.

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Представниками влади і збройних сил російської федерації, всупереч міжнародному правопорядку, нехтуючи державним суверенітетом України, з 20 лютого 2014 року розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У результаті указаних протиправних дій російською федерацією було тимчасово окуповано АР Крим, м. Севастополь, частини Донецької і Луганської областей України, де створені окупаційні адміністрації рф.

Окупація указаних територій не принесла бажаних результатів, а тому представниками влади і збройних сил російської федерації вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням збройних сил та інших військових формувань російської федерації.

З огляду на викладене, між державами рф та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

24 лютого 2022 року о 5 годині збройними силами російської федерації здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань рф здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі та поранення цивільних осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження сотень цивільних об'єктів.

У кінці лютого 2022 року збройні сили та інші військові формування російської федерації незаконно окупували територію Куп'янського району Харківської області. Маючи повний контроль над населеним пунктом, військовослужбовці збройних сил російської федерації переконались, що на території населеного пункту проживає цивільне населення, яке не бере участі у

збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву волі окупантів, а також що на території міста та поза його межами не розміщені військові об'єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Таким чином, військовослужбовці збройних сил російської федерації, які контролювали територію Куп'янського району Харківської області, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво частин, які окупували населені пункти, зобов'язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їхніми підлеглими.

Установлено, що Воронін В.В., перебував на території тимчасово окупованої території Куп'янського району Харківської області та є командуючим відділенням 4-го батальйону 202 стрілецького полку терористичної організації «ЛНР».

Органом досудового розслідування встановлено, що на початку травня 2022 року (більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не надалося можливим) Воронін В.В., перебуваючи на території окупованого збройними силами російської федерації с.Іванівка, Куп'янського району Харківської області, разом з іншими нествановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали відносно яких виділені в окреме провадження, приїхали на нествановленому в ході досудового розслідування транспортному засобі під'їхали до будинку № 40 по вул. Новоіванівській, с.Іванівка, Куп'янського району Харківської області.

Реалізуючи свій прямий умисел, діючи умисно, таємно, з корисливих мотивів, Воронін В.В. спільно з іншими нествановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали відносно яких виділені в окреме провадження, будучи кожен озброєний стрілецькою вогнепальною зброєю та одягнутими у військову форму, вийшли із нествановленого в ході досудового розслідування транспортного засобу та зайшли на територію вищевказаного домоволодіння, де перебуваючи в приміщенні кімнати будинку викрав рушницю марки «Fabarm» моделі «LION H368 Composite» №8043952/7020891 вартістю 39396 гривень, яка належать Немашкало А.В.

Вищезазначене майно отримане в такий спосіб, не може бути використане для досягнення воєнної мети, тобто своїми діями Воронін В.В. порушив закони і звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст.33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, а викраденим майном розпорядився на власний розсуд.

Крім того, приблизно 14-го травня 2022 року приблизно о 11.00 (більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не надалося можливим) Воронін В.В., перебуваючи на території окупованого збройними силами російської федерації с. Петрівка, Куп'янського району Харківської області, разом з іншими нествановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали відносно яких виділені в окреме провадження, приїхали на нествановленому в ході досудового

розслідування транспортному засобі за місцем мешкання потерпілого Кравченко Костянтина Олександровича, 13.05.1997 р.н., що проживає за адресою: Харківська область, Куп'янський район, с.Петрівка, вул. Механізаторська, 31.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, реалізуючи свій прямий умисел, діючи умисно, з корисливих та з мотивів національної нетерпимості, Воронін В.В. спільно з іншими невстановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали відносно яких виділені в окреме провадження, будучи кожен озброєний стрілецькою вогнепальною зброєю та одягнутими у військову форму, вийшли із невстановленого в ході досудового розслідування транспортного засобу та зайшли на територію домоволодіння потерпілого Кравченко К.О., де побачивши останнього та розуміючи, що він є цивільною особою – громадянином України, оскільки був незброєним та перебував у цивільному одязі, тобто є особою яка не бере активної участі в бойових діях та перебуває під захистом Конвенції, безпідставно почали себе вести агресивно по відношенню до Кравченко К.О. та у порушення ст. 27 Конвенції та ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, з метою залякування останнього та осіб, що перебували на території домоволодіння, для подальшого пригнічення та подолання будь-якого супротиву, почали погрожувати застосуванням вогнепальної зброї відносно Кравченка К.О. та членів його сім'ї, чим вчинили жорстоке поводження з цивільним населенням.

Під час здійснення вищевказаних незаконних дій, діючи умисно, з корисливих мотивів, Воронін В.В. почав вимагати у Кравченко К.О. передати йому власний мобільний телефон. Кравченко К.О. погрози сприйняв, як реальну загрозу життю та здоров'ю йому та його сім'ї, що може бути з високою імовірністю реалізованою. У зв'язку з погрозами застосування насильства небезпечного для життя з боку військовослужбовця Кравченко К.О. віддав власний мобільний телефон ТМ «Xiaomi Redmi Note 9 Pro 6/64 Gb» вартістю 4467,00 грн, яким Воронін В.В. відкрито заволодів, поклавши до особистих речей.

Вищезазначене майно отримане в результаті розбійного нападу не може бути використане для досягнення воєнної мети, тобто своїми діями Воронін В.В. порушив закони і звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме вимоги ст.33 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, а викраденим майном розпорядився на власний розсуд.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, без проміжку в часі, Воронін В.В. діючи спільно з іншими невстановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали відносно яких виділені в окреме провадження, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою залякування потерпілого Кравченко К.О., проти волі та під загрозою застосування вогнепальної зброї, посадили останнього

до невстановленого в ході досудового розслідування транспортного засобу та відвезли до лісосмуги поряд з населеним пунктом Петрівка Куп'янського району, Харківської області, де в супереч вимогам ст.ст.3, 27, 31, 32, 34, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч.ч.1, 2 ст.75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, Воронін В.В. наніс потерпілому Кравченко К.О. не менше 2-х разів ударів прикладом автомата по голові, після чого поставивши потерпілого на коліна та взявши до рук гілку наніс не менше 10-ти ударів по сідницях, своїми діями Воронін В.В. завдав Кравченко К.О. фізичного болю та страждання.

Таким чином, Воронін В.В. обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення - злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: порушення інших законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту СУ
ГУНП в Харківській області
старший лейтенант поліції

Ірина БАЗАЄВА

Перший заступник керівника
Куп'янської окружної прокуратури
Харківської області

Роман ЄРОХІН

«13» 08 2023 рік

Згідно ст. 42 КПК України підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а у разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Пояснення щодо суті підозри та прав підозрюваного: _____

_____
_____
_____

Підозрюваний _____
(ПІБ, підпис)

«__» год. «__» хвилин
____.____.20____

Захисник _____
(прізвище, ініціали) _____
(підпис)

Письмове повідомлення про підозру вручив:
**Слідчий відділу розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту СУ
ГУНП в Харківській області
старший лейтенант поліції**

Ірина БАЗАЄВА